

מ[ס] יפה בפרשה

נקודות להתעלות מתוך הפרשה, על פי וצדיק מפולף רמ"ן

פרשת שופטים – אלול ב'

גליון מספר 11

'מתיקות היראה'

[א] מקבלים את האלול באהבה ושמחה.

ישנה נקודה חשובה מאוד בימי האלול, הנה ידועים דברי הגרי"ס על היראה הגדולה שהיתה בדורות עברו בימי האלול, אבל ר' ישראל לא הרחיב בנקודה הפשוטה שצריך לזכור, שכל היראה הזו היתה ביחד עם אהבה גדולה לקב"ה.

ר' איצ'לה בלאזר, שהיה מגדולי בעלי המוסר שעוררו מאוד על האלול, ובעצמו נהג תענית דיבור כל הארבעים יום, אבל את השיחה שלו באלול הוא פתח בבכי מול הארון קודש: "מודה אני לפניך ה' אלקי, בשבח והודיה שנתת לנו את חודש אלול, רבונו של עולם, אנחנו מקבלים את האלול שלך באהבה ובשמחה". הוא לא אמר שמקבלים את האלול בפחד, אלא באהבה ובשמחה!!

וכמו שהקדמונים מביאים: 'אני לדודי ודודי לי', דוד זה לשון אהבה ורעות, וכנס"י קוראת לקב"ה בכינוי הזה בהוראה על אהבה מיוחדת, (וכמו בקבלת שבת שאומרים 'לכה דודי לקראת כלה פני שבת נקבלה'). וכן ידוע שאלול הוא מזל בתולה, שזה מורה על חיבה ועל אהבה.

[וגם התביעה להתרום מגיעה דוקא מתוך גודל האהבה שנשפעת, כי הרי יש לנו כ"כ הרבה שפע, איך אפשר לא לנצל אותו].

[ב] היראה מתוך שמחה ואהבה.

ובאמת צריך לדעת, שיראה שמשתקת את האדם, יראה שמאבדת את החשק ואת המרץ – אינה היראה האמיתית.

כך זה ביראת שמים, וכך זה בגישה לכל התורה והמצוות, כששומעים 'עול מלכות שמים', זה יכול להשמע כמו שוטר עם אקדח שמזהיר אותנו בעונשים אם נעבור, וזה יכול לבוא מתוך שמחה גדולה – הנה יש כאן מישהו שאוהב אותי, מישהו שאכפת לו ממני. וכמו אבא שנולד לו ילד אחרי הרבה שנים, שהוא שומר עליו כבבת עינו, חוצה אתו כל כביש, בן שמבין אינו מרגיש מוגבל, אדרבה דוקא זה מראה על גודל האהבה.

יש לשון ברש"י בתחילת שיר השירים, שמביא מחז"ל: "לא היה העולם כדאי כיום שנברא בו שיר השירים, שכל הכתובים קודש, ושיר השירים קודש קדשים", ומסביר רש"י "שכולו יראת שמים וקבול עול מלכותו". ולכאורה צריך להבין, מה שייך כאן יראת שמים?

אבל הוא מה שדיברנו, ממי אנחנו יראים? ממי שאוהב אותנו! אם כן שמראים יותר את גודל האהבה, מגבירים עם זה את היראת שמים האמיתית, שמפחדים להפסיד את הקשר עמו.

ורואים את זה מיד בתחילת שיר השירים, שלמה המלך מתאר את מעמד הר סיני, שהפסוק אומר שהמטרה של זה היא "למען תהיה יראתו על פניכם", ואיך שלמה המלך מתאר את זה? "ישקני מנשיקות פיהו", תורה זה נשיקה מהקב"ה, ומעמד הר סיני היה מלא באהבה עם היראה.

וכן בשאר שטחי עבודת ה', אפשר להסתכל על התפילה כמשא וחוק שציוו עלינו לומר נוסח מסוים כל יום, ואסור לצאת ואסור לזוז, אבל אפשר להסתכל איך זה חלק מהקשר והאהבה, הקב"ה רוצה שנדבר אתו, כמו אמא שדואגת 'למה אתה לא מתקשר'. וכן ברכות שמקיפים את האדם כל היום, לחיות עם ה', ולהודות לו על כל צעד ושעל.

וגם כשמגיעים קשיים, אפשר להסתכל על זה כמו ריחוק ח"ו, אבל אפשר לתפוס את האמת שזה חלק מהאהבה, הקב"ה מרוב אהבתו עושה הכל כדי שנתקן מה שצריך לתקן.

(ואמנם בודאי שיש יראה עם הכל, כשמגיעים לאבא שהוא מלך גדול, יודעים עם האהבה שצריך כאן להתנהג בהתאם, אבל זה לא סותר לאהבה).

ג] העבודה בחודש אלול מתוך האהבה הזו.

ומתוך כל החיבה הזו מגיע חודש אלול הנפלא, בימים האלו שבהם הקב"ה התרצה לעם ישראל, ובחסדו הוא נותן גם לנו את האפשרות להתחיל הכל מחדש. ולכן כמה צריך לשים לב, שח'ו לא להסתכל על הימים האלו כימים של ריחוק.

יש ביטוי שכתוב בארבע צורות שונות בקדמונים, [בר' שלמה אבן גבירול בכתר מלכות, ור' יהודה הלוי בשיר היחוד, והרמב"ם בפיה"מ בר"ה, והאריז"ל בשערי ציון] "ממך אליך אברח!" זה התמצית של עבודת הימים האלו..

וכמו ילד שאמא הזהירה אותו לא ללכת מהגינה, והוא לא שמע בקולה, והלך ותעה בדרך, והלך ובכה איפה אמא, ופתאום הוא גילה אותה, מה הוא עושה? רץ אליה ומחבק אותה! זה מה שאנחנו עושים, אחרי שתעינו בדרכים רחוקות, מגיע אלול ואנחנו בורחים, אבל לאן – לאבינו שבשמים! עבודה כזו מביאה להתרוממות, לעבודה בחשק ובהתלהבות, לחיזוק גדול בכל שטחי עבודת ה'.

ד] כשאדם שמח כל הכוחות פועלים.

וצריך לדעת, שגם אדם עם כוחות גדולים, כשהוא עצוב כל הכוחות כבויים וסגורים, אבל כשאדם שמח כל הכוחות ערים ופועלים (בגמ' יש מושג 'טפח שוחק' - הכוונה טפח פתוח יותר, כי כשאדם בשמחה הכוחות שלו פתוחים), וכל גדולי ישראל היו אנשים מלאים בשמחה עד גדות הנפש!!

החזון איש שהיה אפוף ביסורי גוף ונפש, בלי ילדים, ובעניות גדולה, כל הסיבות היו לו להיות עצוב, פעם אמר למישהו – אתה מכיר מישהו יותר מאושר ממני?

והשאגת אריה שהיה גר בתחילת דרכו בדירת חדר ברעב ובמחסור, ופעם מרוב רעב לא הצליחו לישון, וכך הוא ישב ולמד עם נר, ואשתו ישבה ערה לידו, פתאום הוא קם ורקד מרוב שמחה, ואז התחיל לבכות. שאלה אותו אשתו מה קרה? אמר לה השאגת אריה: התבוננתי, הנה יש לנו דירה, יש לי נר, יש לי ספר שאני יכול ללמוד, מה חסר לי בחיים, אז התחלתי לרקוד. אבל אח"כ התחלתי לבכות, חשבתני אולי אני אוכל את שכרי...

אז אדם שיגש לאלול בדכדוך ועצבות, המהלך נועד לכשלון מראש. אם הוא לא חי עם חשק והתלהבות ושמחה, זה לא ילך.. כמובן שמחה של ימים נוראים, שמחה פנימית, אבל זה לעיכובא.

נתינת להשי"ט קונטרס 'צער יסודות לצליה איתנה',
08-6142026 ואח"כ 2 [וצריט לחודש אלוף - 62]

בהשקפת הוצאה במס' הנ"ל (או במייל 3138854)